

[Helposti särkyvää](#)

No. Mun Tarina. Mun syntymästä asti noin kutosluokkaan, mua olisi kuvailtu iloiseksi, meneväksi, säteileväksi, tapaturma-alttiiksi ja hymyileväksi vaaleatukkaiseks tyköksi. Muistan ku vielä kutosen kesälomalla juteltiin mun kavereitten kanssa masennuksesta ja muista ongelmista ja yks kavereistani naurahti "no sulla ei kyllä ikinä vois olla mitään masennusta, ku sä oot niin tollanen", muitten myös mut mukaan lukien ajatellessa samoin. Noh. Miten kävikään.

Seiskalla mulla alkoi ekat ongelmat. Olin aina ollu tosi hoikka ja lievästi alipainonen, mutta ei sairas ihminen tajua todellista tilannetta. Sairastuin siis syömishäiriöön. Jätin eka pari aterialla vaan välistä, mutta pikkuhiljaa syömättömyydestä tuli mulle pakkomielle. Seiskan lopussa olin syömättä jopa monia päiviä. Onneks kuitenkin syömishäiriö jäi kasille siirtyessä pikkuhiljaa taka-alalle. Kun menin kasille ihastuin eka kertaa epätoivosen palavasti mun luokkalaiseen poikaan. Poika ei kuitenkaan tiennyt mun tunteista vaan ihastui mun parhaaseen kaveriin joka ihastu myös tähän. En kertonu mun tunteista kenellekkään vaan esitin ilosta mun parhaankaverin ja mun ihastuksen alkaessa seurustella.

Ne kuitenkin eros jossainvaiheessa ja poika sanoi pitävänsä musta. Valehtelin kuitenkin sille aluksi etten pitänyt siitä samalla tavalla, koska en halunnu loukata mun parastakaveria. Jossain vaiheessa kuitenkin annoin periks mun tunteille ja sanoin ettei poika saisi kertoa kenellekkään. Mulle ja tälle pojalle tuli pientä juttua, mut vähän ajan päästä sain kuulla että se tykkäs vielä myös mun parhaasta kaverista. Mä ja mun paraskaveri juteltiin ja huomattiin et poika oli jutellu meille molemmille samaan aikaan ja me molemmat oltiin palavasti rakastuneita siihen. Sitten me tehtiin sopimus ettei kumpikaan enää ikinä koskis tähän poikaan ja antais sen pilata meidän kaverisuhdetta. Toisin kävi.

Jo muutaman viikon päästä sain kuulla että ne seurustelee jälleen. Meillä meni välit. Siitä alko alamäki. En nukkunut, en syönyt, en käynyt kolua. Mun elämä romahti mun ensirakkauden takia.

Tätä kesti jonku aikaa, mut yllättäen poika sano et se tykkääki musta enemmän ku parhaasta kaveristani. Olin silmittömän onnellinen, mut en halunnu satuttaa kaveriani, vaikka ei oltukkaan väleissä joten käskin poikaa pysymään suhteessa vielä jonkun aikaa. Vihoissani ja ihastuksissani kuitenkin suutelin poikaa hänen vielä seurustellessa ja tästä muuten on kuultu paljon jälkeempäin. Suhde päätty pian sen jälkee ja sitte mulla ja pojalla oli jonkunaikaa salasuhte, mutta sekin loppui lyhyeen ku mua alko ahistaa kaikki salailu. The end kasiluokka :D

Huh olipa siinä jo tekstiä vaikka ollaan vasta puolivälissä. No siis, mulla kai jäi se masennus jotenki päälle ja ysin alkaessa olin siirtyny lievästä masennuksesta keskivaikeaan. Skippasin paljon koulua ja ka laski 9.3 - 7,3. Siirryin Koulupsykologilta ensin leppävaaran turvataloon, sieltä nupoliin psykologille sitte Tak polille tutkimusjaksolle sieltä olariin psykoterapiaan ja takas tak polille. Takista sain masennuslääkkeet, mutta eipä ne muuta kauheesti hyödyttäny ku sai mut muutaman kerran jorviin kouristelukohtauksien takia. Aikaa kulu, olin vieläki tosi masentunu ja sitten sainkin vaikean masennuksen diagnoosin. Pääsin koulusta 7 ka papereilla ja alotin kesäloman.

Tapasin uuden pojan ja ihastuin. Meille tuli juttua jo parin päivän tuntemisen jälkeen ja mua alko

jällllleen kerran ahistaa. Siinä oli sitte kaikennäköstä pientä ongelmaa ja loppjen lopuksi päädyin humalassa suutelemaan yhtä toista poikaa. Mulle tuli tosi paha omatunto tän jälkeen plus (tietenkin) poika pani meidän jutun poikki.

Aloin viillellä ekaa kertaa kunnolla. Olin Joskus kasilla kirjoitellu mun jalkoihin ja käsiin kaiken näköstä mattoveitsellä mutta en mitään isompaa. Tälläkertaa viilsin syvästi enkä pystyny lopettaa. Jonkun ajan päästä aloin hysteerisesti huutamaan ja itkemään huoneessani apua ja äitiä. Pikkusiskoni saapui paikalle mitä en koskaan anna mulle anteeksi. En ois ikinä halunnu et se ois nähny mut siinä kunnossa. Lattia oli yltä päältä veressä kuin mun sänkykin ja makasin tän kaiken keskellä puol tajuttomana. Pikkusiskoni (13) pillahiti suoraan itkuun ja juoksi hakemaan vanhempani. Iskä juoksi huoneeseen, nosti minut syliin, kanto suoraan autoon ja vei mut ensiapuun. Se oli mun eka viiltelykerta.

Tätä sitten jatku jonku aikaa. Juotiin paljon mun parhaankaverin kanssa ja yleensä nää illat pääty mun osalta jorviin. Oltiin sellasessa on-off suhteessa tän pojan kanssa koko kesä. Tosipaljon tapahtu ja satutin poikaa monesti niikun sekin mua. Loppukesästä poika alkoi säättämään erään muun tytön kanssa joka oli vika tikki mun romahtamiselle. Oltiin taas juotu ja menin vitun paskana kotiin enkä vaan enää jaksanu. En jaksanu enää sitä kaikkee paskaa. Paine mun rinnassa vaan kasvo ja kasvo ja vielä sekavassa olotilassa ollessani päätin vetää mun masennuslääkepurkin ja siihen päälle vielä särkylääkepurkin. Aloin itkeä hysteerisesti ja mennessäni sekavaksi ilmoitin muutamalle kaverilleni heidän olevansa rakkaita ja tärkeitä. Yks kavereistani tajusi mikä tilanne ja ajoi suoraapäätä meille. Kerrottuani hänelle mitä olin ottanut juoksi hän kertomaan nopeasti vanhemmilleni jotka kiidättivät minut jorviin.

Heräsin aamulla jorvista. En ikinä ole tuntenut sellaista häpeää ja katumusta. Itkin koko aamupäivän. Sain puhelimeni puolenpäivän aikaan ja avatessani sen purskahdin taas vuolaaseen itkuun. Kavereiltani sekä perheeltäni oli tullut miljoona soittoa ja viestiä. Tällöin tajusin että mun oli saatavani itteni kuntoon. Näin nopeasti selitettynä sieltä sitten ostastolle ja osastolta kotiin avohoitoon. Tästä on nyt nelisen kuukautta eikä mulla oo 3 vuoteen mennyt näin hyvin kun nyt. Seurustelen onnellisesti tän saman kesäpojan kanssa ja olen aidosti rakastunut ensimmäistä kertaa. En oo viillellyt kesän jälkeen ja oon kymppiluokalla joka menee hyvin. Kaikki hyvin. (vaihoin välillä puhekielestä kirjakieleen, sori :D)